Свѣтить ѣ да са чуди съ твоима красоти:
Мѣдвана, наметна, отвой са прекрасне
Както либя нѣма друга на свѣтъ.
Отъ сърце въздишъ тебе напрѣчыся
Ах! колко е бѣла твоесто лице!
Денъ на бѣлнувамъ, нощъ ѫ сънувамъ
Тъ са завладѣла мостъ сърце
Чуй, где ти са моля, тиле, ѫ мой славей,
Вѣрно не обичай както аз либ
Ѣсто сна полъмнѣй и не сна забравей
Че умираме, душе, отъ рамъ злочестиб?
Какъ сладъ время разберешь за мене
Какъ че бѣлъ заливъ въ мрада нѣрна вѣрне
Гъ сли на гроба съ очи прочѣсены
Кари и продумаш да ѫ-й лена прѣстъ.
Овчка то дочуя подъ гробната плоча
Мисля за мене твоя сладъ гласъ
Ще да са разбудя отъ гробъ да мене
За да ти обемна на посѣдѣнъ гласъ.

50.

Денъ, сиромаше, денъ е за мене
Тъма-й за тебе денъ за тебе!
Що аз тръгвамъ тебе оставенъ;
Тръгнъ отъ очи сълзи рѣкве.
Сама оставамъ. Не отай забравей
Моя да мислишъ за твоя тъ дрѣчъ:
Да се завѣрна здраво и здраво
Да ти приличрнъ любовно пакъ.
Отъ косата ти сладкъ косъ
Помисъ где кора все до сърце;
Сутрина, вечеръ где ти целувамъ,
Да не забравенъ твойто лице.

Аз коли нѣкакъ бѣла чедъ
Да си бѣлна дрѣмъ отъ отдъ
Прости за мене сълзи горчиви,
Както грѣшъ нишь кой е себе.
Не отай забравя нашитѣ дни,
Не отай потъпкви наш'та любовь
Нито посъмъ, душе лила,
За другий вѣрен любовникъ нощ
Не отай забравя какъ сме се
Въ любовь та вѣрни нѣйдъ умре
Що са случи да не стане
Въ твоя сѣмъ да са сберемъ.
Нека не-умира нашата клетва
Не отай са кичи тъ съ другъ вѣнецъ:
Горъ не небето нѣй где са срещнем
Ще са бѣнчем съ радости целувецъ.

51.

Що си калѣрна, лила душе,
Що тичи повѣна твойтъ бѣло лице?
Що черни очи потрѣтъ мъ росе
Исълзи бѣрнешъ съ руса коса?
Бѣлъ сладко пиле и нагарено!
Що ти-й сърдцето тоолкозъ ранено?
Свѣтла забрави, радости не рачиш
Само бѣдишъ и тръгно плачиш
Бѣлъ ланцо тръгнъ ѫ съ сълзи горчиви
Твои сладки устна що са мълчаливи
Що не сли продумашъ думи разговор
Дума разговорна и радостъ отворна
Да л'не знаешъ тиле, колко са сами
Какъ ти стрѣвтамъ любов бердашъ
Аз несъмъ тъ кажъ, но не разбра
Че твоята жубостъ сърдцето ми пали